

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 26

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N.R.

DESEMBRE 15. 1941

C R O N I C A

Un altre Nadal i farà un any més de la mort de l'Avi. Per a nosaltres, no és solament un aniversari trist aquest de la mort de Macià, sinó també el dolor d'una espina que duem clavada al cor i que sembla renovar-se cada any en apropar-se aquesta data. Macià fou el cabdill de l'irredemptisme i va marcar la fita més alt del nostre moviment nacionalista. Fou, essencialment, un patriota, no pas un polític. El seu contacte amb els polítics, va marcar el seu fracàs.

Tots els catalans visquem la més gran emoció de la nostra vida en aquella República Catalana del 14 d'Abril, esperances fetes carn viva, somnis convertits en realitat tangible. "...és aquesta la més gran il·lusió de tota la meua vida...", sembla com si ens arribés encara el ressó d'aquestes paraules que, en la penombra de la plaça de St. Jaume i emmig el silenci espectant de la multitud, semblaven pronunciades d'ultratomba.

En aquesta, catalans, i no cap altra la bandera abandonada que ens cal alçar, ara ben alta com a bandera d'unió i de triomf. Endebades cerquem els catalans un cabdill, un símbol amb prou força per aglutinar-nos a tots. Endebades el cerquem en aquest període d'obscuritat que va fer-se després del renunciament més monstruós que pot haver causat la imbecilitat dels nostres polítics. Extingida aquella gran llusor que era l'expressió triomfal de les ànsies de tot un poble, preludi de llibertat i de justícia, cap figura ha tingut un valor autòcton i els seus relleus s'han perdut en la foscor i han passat desaperebut el valor d'actes meritíssims, positivament patriòtics.

Sabem que això que diem no plaurà a molts catalans provinents del camp polític. Tant se val. Tampoc ens plauen a nosaltres les excessives proporcions que se li donen a figures polítiques, quina actuació, diu ben poca cosa per a la resta dels catalans escampats pel món. La consigna és parlar clar, si volem entendre'ns. De la mateixa manera que considerem perturbadors els esforços per erigir un símbol, sense que s'apreci la coincidència d'un va-

lor patriòtic entre els que l'exalcen, ens pertorba igualment, veure encara per Amèrica la supervivència de grups que invoquen el nom de Macià per amparar sota aquesta denominació, actituds que no tenen res de patriòtiques, ni de la rebel·lia, ni del radicalisme ideològic de l'Avi. Partidaristes, sectaris i amb una visió migrada de Catalunya, semblen voler perpetuar el període trist d'una personalitat, gloriosa per molts altres conceptes, però que claudicà una vegada i hagué de seguir claudicant empès per les circumstàncies. Els catalans, no en podem invocar cap de cabdill, és molt trist dir-ho, però es així. Hi han hagut moments exemplars i sublimes en la vida dels nostres homes; hi han hagut circumstàncies prou grans per excitar el nostre patriotisme, elevar-lo i fer-lo constructiu. Per aquesta mateixa raó hem de saber tractar aquests moments i aquestes circumstàncies, realçar el seu valor estrictament patriòtic que és ço únic que ens interessa i oblidar la vida anecdòtica dels personatges que no tothom aprecia d'igual manera i que és natural que no hi poguem coincidir tots els catalans perquè no tots obeim a les mateixes reaccions i anar llimant així les oposades inclinacions de repulsió o afinitat que instintivament sentim.

S'ens ha definit a nosaltres com a separatistes de la bona època de Macià. Nó. Som separatistes d'abans de la bona i de la mala època de Macià. El català d'Amèrica obeeix a reaccions sentimentals, patriòtiques. La bona època de Macià, per a nosaltres, fou aquella en que va coincidir, plenament i total, amb aquesta línia d'actuació patriòtica que ha caracteritzat les entitats catalanes d'Amèrica. La visió que guardem de Macià és aquella del seu pel·legrinatge per aquest continent, apòstol de la independència, predicant la República Catalana. Es la de l'emprèstit "Pau Claris"; és la de la Constitució de la República Catalana, de l'Havana. Es aquella època que, en fer viure la fé, va provocar l'adhesió de tots els catalans al redó de les nostres Entitats, la solidaritat i la unió entre nosaltres. Es aquella figura que les plomes més autoritzades d'Amèrica saludaven com la del redemptor d'una